

מאמר ו'

אפקט 72567

הנפקה המודפסת

דרשות חז"ל במקרא

ענף א - שרשיו הדרשות ותורה שבע"פ

אפקט 72567

טבת תשע"ז

תורה שבعل פה - דרישות, סברא

התורה מתחולקתabisودה לשני חלקים, שני אפיקים שעלי ידם אנו יודעים את רצון ה' - תורה שבכתב ותורה שבעל פה, וכדאיתא ברש"י - והتورות - אחת בכתב ואחת בעל פה (ויקרא כו,מו). התורה שבכתב שניתנה מפורשת לעם ישראל, והتورה שבעל פה, שהם כלל הפירושים לתורה שבכתב, והhalcoth שנטבאו ונתוסף בהלכה למשה מסיני או על ידי חכמי התורה בכל הדורות.

אמנם גם התורה שבעל פה מתחולקת לשני חלקים עיקריים, חלק אחד הוא הדברים שנלמדו מדרשות חכמים במידות שתורתה נדרשת בהם, והוא בבחינת ממוצע בין תורה שבכתב לתורה שבעל פה, שחכמים למדים מתוך עומק הלשון של התורה שבכתב את פרטי גדריה של המצווה, והלכות נוספות שלא נתרשו בה.

והחלק השני היינו הלכות שלא נרמזו כלל בתורה שבכתב, אלא חכמים קים להו מסברא, והם אף פי הלכות שעמדו עליהם חכמים מסברתם ברוחם לבם וברוח קדשם, בכל חלקו הש"ס.

אופני השגת תורה שבע"פ

ובבחנה יותר דקה מתחולקת התורה שבע"פ לשלווה אופנים. א. דרישות מלשון הכתוב. ב. קל וחומר. ג. סברת הלב.

כ"י הנה הדרשות הם טമונות בלשון התורה עצמה, כגון מייתור תיבות ואותיות ושינוי לשונות וכדומה. ומайдך ישנים ענייני תושבע"פ שהקב"ה נתן לב החכמים להבין מדיותם וסבירת ליבם ברוח הקודש שבקרבם, וסוג הדרשה של 'קל וחומר', הוא ממוצע בין הדרשות שנלמדות מהכתוב עצמו לבין הסברות שיסודותם לבב החכמים בלבד. כי הקי' הוא שילוב של סbara בתוך התורה שבכתב.

המקור שהתורה ניתנה לידרשות

והנה צריך לדעת מلنן שניתנה לנו התורה לדורשה וללמדה בכל האופנים הללו, מניין ידעו חז"ל שמותר ואפשר לעשות כן להעמק בתורה ולדרוש ולהוציא הלוות מדרשות הכתובים, וכן לחדש הלוות מק"ו ומסברא.

ואם כי מצינו שגם דבר זה נדרש מדרשת הכתובים שניתנה למשה תושבע"פ כדאיתא - והתורות - אחת בכתב ואחת בעל פה מגיד שכולם ניתנו למשה בסיני (רש"י ויקרא כו, מו). רענן עוד בבנמה מקומות בחז"ל (ברכות ה. מגילה יט; ועוד) שדרשו מקראי על נתינת תורה שבע"פ מסיני. אולם הא גופא מلنן, שאם כל המוקור הוא רק מדרשה זו, מנא להו כלל לאפשר לדרש ולדוק לשון הכתוב יותר ממה שנכתב בפירוש.

ובודאי שכך היה מקובל להם הלכה למשה מסיני, שבאופן זה ניתנת התורה בכתב כשהיא מצומדת עם התושבע"פ, שיש לדורשה וללמדה בכל האופנים הללו.

הסכם מה השמים לסבירת משה רבינו

אמנם נראה ששורשי הדברים היו כולם כבר אצל משה רבינו מדעת עצמו, וקיים עלייה לכך הסכמה מן השמים.

דינה איתא בגמרא - שלשה דברים עשה משה מדעתו והסכים הקב"ה עמו, הוסיף יומם אחד מדעתו, ופירש מן האשה, ושבր את הלוחות (שבת פז).

ובהמשך הסוגיא מבואר שככל אלו למד זאת מדרשה וק"ו, ועיין שם בראשונים שתמהו, דאם כן לאו 'מדעתו' הווה. שהרי כך הם כל דרישות חז"ל, ולא מצינו שיהא צריך הסכמה מיוחדת על כל אחד ואחד מאת הקב"ה, ולמה היה נוצר דוקא בדרשות אלו להא דהסכים הקב"ה על ידו, הרי כל הש"ס וכל דבריו חז"ל מלאים דרישות ק"ו וסבירות, וזהי כל התורה שבע"פ.

ונראה בזה אכן כאן בהסכמה זו שהסכים הקב"ה על ידו, היה השורש וההתחלת לנtinyת כל חלקי תושבע"פ, ולא מללא הסכמה זו מי יימר דיש כח ביד החכמים לדרש דרישות ולהחדש הלוות מה שלא נאמר בפירוש. ומהיכי תיתמיiscal זה יחשב לתורה.

ואכן מרע"ה בעוזו רוחו ועוצם דעתו הרחבה חידש דרישות אלו 'מדעתו', והסכים הקב"ה על ידו, ורק אחרי הסכמה זו נקבע הדבר שאכן התורה נתונה לישראל באופן שישנה אפשרות לדרש ולסביר בה.

כלומר שאין הכוונה שהסכים הקב"ה על ידו דוקא לשלהם דברים פרטיים אלו, שהרי אין שלשה אלו שונים משאר דרישות חז"ל, אלא שאז הייתה ההסכמה מאת הקב"ה וגילוי על כללות העיקרונות שניתן לדרשן ע"י האופנים הללו. ונמצא ששורש תושבע"פ התחיל ממשה רבינו, ומני אז ואילך יש בכוחם של חכמי ישראל בכל דורות

הבאים אחראיו לדרוש ולחידש הלוות, והכל בכלל תורה יחשב, ואין צורך שוב להסכמה הקב"ה על כל דבר ודבר.

והטעם שהיה נדרש הסכמה מאת הקב"ה על שלשה הדברים, נראה דהינו משומש שלושת דברים אלו הם שלושת האופנים של תורה שבעל פה כמו שכתבנו בפתחת דברינו שהם - 'דרשות המקראות', 'קל וחומר', 'סבירא'. שאז נתגלה ונודע מאת ה' שיש רשות למשה ולכל חכמי ישראל בכל הדורות לדרש לישמי דקראי, ולדרוש קל וחומר, ולהחדש מסברת להם.

שלושת הדברים שעשה מרע"ה מדעתו - שלושת אופני תושבע"פ

דנהה הא דהוסיף يوم אחד מדעתו נלמד בגמרה שם מדרשה מלישנא דקראי, דכתיב (שמות יט, ז) 'היום ומחר', ודריש 'היום כמחר מה למחר לילו עמו אף היום לילו עמו', הרי דזה נלמד מדרשה דקראי.

והא דפירוש מן האשעה נלמד שם מק"ו ד'נשא ק"ו בעצמו ואמר ומה ישראל שלא דיברה שכינה עמהן אלא שעה אחת וקבע להן זמן אמרה תורה והיו נוכנים וגו' אל.Tags:תגשו אל אשעה, אני שכל שעה ושעה שכינה מדברת עמי ואינו קבוע לי זמן עאכו"כ, הרי דריש לה מק"ו.

ועל הר' דשיבר את הלווחות דאמרו בגמרה 'אמיר ומה פסח שהוא אחד מתרי"ג מצות אמרה תורה וכל בן נכר לא יאכל בו, התורה יכולה כאן וישראל מומרים עאכו"כ', כתבו שם התוס' ד'אין זה ק"ו גמור' עי"ש בדבריהם בזה. כלומר דעתקו של דבר מסברא דעתפה קאמרה.

ואף שההסכמה מן השמים על שבירת הלווחות לא נאמרה להדייא אלא נלמדה מדרשה כדאמרו 'אשר שבירת - יישר כח שシリבת', אכן את כח הדרשות כבר למדנו מזה שדרש והוסיף يوم אחד מדעתו, ועל כך קיבל הסכמה מפורשת, ומאהר שכבר נודע לנו שניתנה התורה לයידרש, למד משה מכח הדרשה שיש הסכמה מאת ה' גם לחידש הלוות מסברא.

הרי שלושת הדברים שעשה משה מדעתו והסכימים הקב"ה על ידו, היו אלו שלושת שרשוי תושבע"פ, 'דרשה דקראי', 'קל וחומר', 'סבירא'. והסכימים הקב"ה על כל אחד ואחד מהאופנים הללו, כלומר שאו גילה הקב"ה שהتورה ניתנה לයידרש כן והכל תורה ודבר ה', והבן.

לא צויתתי ולא דברתי ולא עלתה על לב

בירמיה (יט, ה) - 'ובנו את במות הבעל לשروع את בניהם באש עלות לבעל אשר לא צויתי ולא דברתי ולא עלתה על לב'.
—הדף בROLZIGER מס' 52 - להדפסה אינטימית הזרע ישירות מן התוכנה

והיה אפשר לבאר בפשטות שלושת הדברים בכתב זה כולם באים כנגד מצוותיהם מדרוריתא, אלא שבזה גופא מצינו כמה אופנים שאנו עומדים עליהם מן הכתוב. הדרגה הראשונה היא 'ציוית' הוא פשוטו כל המצוות וההלכות שנאמרו **בציווי**, כגון **עשו להם ציצית וקשרתם לאות על ידך. וככדומה**.

'דיברתי' היינו מה שהتورה לא צייתה על כך, אבל מלשונן הتورה למדים הלכה זו, כגון קנייני אשה שנלמד מDUCTיב 'כי יקח איש אשה', ומפסיק זה אנו למדים כל הלכות קידושין, וכן כל הקניינים למדין באופן זה, שאין נלמד זה מהציווי, אלא מסגנון הتورה אנו למדים שכך היא ההלכה, והיינו 'דיברתי' שמהדיבור ולשונה של הتورה אנו יודעים את **דרך ההנאה של התורה**.

אולם יש עוד דרגה, והם עניינים שמהتورה מוכחים לנו מה הוא רצון ה', שדברים אלו לא נאמרו אפילו בדרך אגב כמו באופן של 'דיברתי'. והיינו כגון הא דאיתא בגמרא (ניזיר מב) - אמר רב אחא בריה דרב איקא זאת אומרת רובו ככולו מדרוריתא, ממאי, מדגלי רחמנא גבי נזיר ביום השבעי יגלהנו, הכא הוא דעד דאייכא כולו, הא בעלמא רובי ככולו, (מדאיצטריך לייה קרא לאשמעין דילגלה כולו דאי לאו האי קרא הויה אמינה דברובו סני ליה, דרובי ככולו דאוריתא - רשי), ובפסיק זה לא נאמר כלל רובי ככולו אלא אדרבה, כאן מפורש דבנצייר בעינן דוקא כולו, אלא דמכך ידיעין מה 'עלתה על לבי', דאלמלא היה נאמר דוקא כולו הוי אמרינן רובי ככולו.

אמנם אחר העיון נראה שפירוש זה אינו תואם את לשון הפסוק, דהיינו פירוש זה נמצא דאלו הנכללים ב'דיברתי' הם יותר פשיטה مما שנכלל ב'ציוית', שלא הוצרכו אלו לצווות עליהם, אלא למדין אנו אותם מכללא. וכן הני הנכללים ב'עלתה על לבי', הם עניינים שפשות עוד יותר שחביבים לנוהג בהם, דמרוב פשיטותם אין צורך אפילו להיות כתובים בדרך אגב, אלא מכח התייחסות התורה אליהם כדבר פשוט ידיעין להו.

אולם מלשון הפסוק ממשע איפכא דמוסיף והולך בדרך 'לא זו אף זו', דלא רק שלא ציוית, אלא גם לא דיברתי, שהוא יותר רחוק מציווי, ולא זו אלא אף זו דגש לא עלתה על לבי כלל, שרחוק עוד יותר, והוא דרגה יותר פחותה של חיוב.

מפורש, דרישות לשון הכתוב, דרישות י"ג מידות

ולכוארה אפשר לפרש דcóלהו קאי על הלכות שהם מדרוריתא, ובכל זאת פוחת והולך בדרגות החיוב, והיינו 'ציוית' הוא מה שכחוב מפורש בתורה. ואילו 'דיברתי' הוא מה **דילפין** מדרישות, מהמידות שהتورה נדרשת בהם כגון יתרים וגוזירה שווה וכלל

לו. וגם בזה כמו דרגות, כי יש מצוות שהצווים נאמר מפורש מצווים, ויש לנו מבנים מעצמנו כגון 'למען תזכיר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך' (בראשית טז) שנאמר כתעם למצוות אכילת מצה, אבל מזה אנו למדים להזכיר יציאת מצרים בכל יום. שהרי נתרפרש בתורה שרצוונה שנזכור את יציאת מצרים כל ימינו.

ופרט. ודרשות אלו אינן בגדר ציוחתי, אלא הם נלמידים מסגנון התורה ומעומק לשונה. והדרגה השלישית של 'עלתה על לבי', הינו דברים שלמדים מקל וחומר ובנין אב וכן אלו DIDUCHIN מסברא, שלמרות שכל אלו חיובם מדאוריתית, בכל זאת דרגת חמורתם של המפורשים היא בדרגה יותר גבוהה. כמו שסבירו במאמר הבא. עי"ש.

דאוריתא, דברי קבלה, דרבנן

אמנם בתרגום פירש - 'דלא פקדיות באוריתא, ודלא שלחית ביד עבדי נבייא, ולא רעווא קדמי'.

ועיין בספר 'קובץ שעורים' לרבי אלחנן ווסרמן זצ"ל (קונטרס דברי סופרים סימן א' בשולי הגליון ס'ק כב כג כד) שפירש כי יש שלשה חלקים תורה א) הנקרא 'צוווי' (והיינו הכתוב בתורה), ב) הנקרא 'דיבור', (והיינו מה שנאמר בידי הנביאים). ג) שאין עליו לא צוווי ולא דיבור אלא רצון ד' בלבד והם כל המצוות דרבנן, עי"ש שהאריך שהמצוות דרבנן הם רצון ה'.

ומסתברא כוותיה דכל אלו הדרגות שנמננו לעיל אף שאין שוים בדרגת חיובם, אך כולם כוללים ב'ציוחתי', שאף הדרשות והסבירות הכל נלמד מצוווי ה' ומעומק לשון הציורי ודרכי המדידות הנלמידים מהם.

אלא פשוטות כוונת הפסוק הוא בדברי התרגום שלושת הדרגות הם - דברי התורה, דברי הנביאים, ומה שהוא רצון ה', שהם תקנות חז"ל.

שמור ושמעת - מקור לדרישת התורה ורוח התורה

אחד מהענינים העיקריים שאננו למדים בתורה שבע"פ ואינו מפורש בתורה, שבכתב, הם הדברים שמובסים על 'روح התורה', דהיינו שמלlot רעיון המצווה אנו למדים מהו רצון ה' בעניין זה. ויש בהם דברים שהם מדאוריתא רק שאינם מפורשים, ולמדים אותם מדרשה או מהלכה מקובלת, ויש שאין חייבים בהם מדאוריתא, אבל חכמים חייבו אותם משום שלמדו מרוח התורה שהוא רצון ה'.

אחד המקורות לעניין זה של דרישת 'روح התורה' הוא בפסוק בפרשת 'ראה' - שמור ושמעת את כל הדברים האלה אשר אני מצוך, למען ייטב לך ולבנייך אחריך עד עולם, כי תעשה הטוב והישר בעיני ה' אלוקיך (יב,כח).

ובלשון פסוק זה תמהו המפרשים שהקדמים 'שמור' ולאחר כך 'ושמעת'. ובכל התורה כתיב קודם שמיעה ולאחר כן שמירה, שהרי כך סדר הדברים, תחילת לשמעו ולאחר כן לשמר מה ששמע. ומדובר הקדים איפוא כאן שמירה לשמעה (עיין אזה"ח ומשך חכמה, וכאורה משום קושיא זו גם רשי' נתה כאן מ'פשוטו של מקרא' ומביא מדרש חז"ל - 'שמור זו משנה').

ונראה שהכוונה כאן 'ושמעת' היא במשמעות יותר עמוקה מאשר סתם שמיעה, שכן מדובר בשמעה שנוספת על השמירה, שמיעת של התבוננות והבנה בעומק הדברים, [כמו

'תשמע חלום לפטור אותו']. כלומר תחיליה שמור דהינו לקיים את המצוות בפשוטם כפי שהם, אולם נוסף על כך מוטל علينا לדקדק בהם עוד ולשמע ולהקשיב היבר מה שיש בהם יותר מהקיים הפשט, [עוד תוספת פרטוי דיןיהם], דהינו מה דקים להו לחכמים עמוק תושבע"פ מסברת נפשם ורוחב ליבם, הנהגות ישות שיש ללימוד מ'רווח' התורה, אשר בכל מצוה וממצוה, או מכללות עניין המצוות. כמו שכתב מרן החזון איש באיגרותיו - כל מצוות התורה וחוקיה ניתנו למד מהן בלבד פרטוי מצותן, את חפצ'ה' מאננו בהנהגתנו, במעשה ובמחשבה ובסידור המושכלות בכל המושג אצלו על פניהם האדמה ומזה למדבו¹²³⁴⁵⁶⁷ מז"ל את תורה המידות, אם כי לא נתייחד להם דבר מיוחד, אבל¹²³⁴⁵⁶⁷ הוא מעיקר כללות התורה הקדושה (ח"ג כסה).

ולפי זה מבואר שפיר המשך הפסוק 'כי תעשה הישר והטוב בעיני ה' אלוקיך' שלכאורה אין זה שייך לתחילת הפסוק. אכן לפי המבואר הרי זה עניינו של הפסוק ועל ידי השמיעה והתובנות במצוות הגיעו לקיום הנהגות הישירות שאינם מפורשים בתורה אלא הם רק בגדר 'הטוב והישר בעיני ה' אלוקיך'. שלא ציוה הקב"ה בפירוש עליהם.

שמור ושמעת - ציות מוחלט ללא שינוי

وعיין בגמרא - האומר הרי עלי תודה ולא ללח וזכה بلا נסכים ואמרו לו הבא תודה וללחמה וזכה ונסכים ואומר אילו הייתי יודע שכן לא הייתי נודר כופין אותו ואמר לו 'שמור ושמעת' (מנחות פא). וכך גם לגבי הדין המבואר במשנה - הריני נזיר על מנת שאהה שותה בין ומיטמא למתים הרי זה נזיר ואסור בכולן, יlfinen לה בירושלמי (פ"ב הלכה ד) מהא דכתיב 'שמור ושמעת'. כלומר שככל המתנה על מה שכתוב בתורה, אין תנאו קיים, למדים מהא דכתיב 'שמור ושמעת'.

כלומר שמשפט זה למדים אנו שהקיים של שמור יהיה בדקוק לפי השמיעה, ולא ישנה בקיום המצווה מכל דקדוקי התורה כפי שנשמעו.

לו. ובזה מתפרש כפטור ופרח המשך הפסוק 'למען ייטב לך ולבניך אחריך עד עולם', דהנה אמרו חז"ל דאר ש'שכר מצוות בהאי עלמא ליכא, אין זה אלא במצוות שאנו חביבים בהם, אבל עשית הידורי מצוות, יש עליהם שכר גם בעוה"ז. וכדאיתא בגמרא - במערבא אמר רשי משמיה דרבנן זרא עד שליש ממשלו מכאן ואילך משלהו ברוך הוא (בבא קמא ט) וברש"י עד שליש ממשלו - דהינו אותו שליש שיסוף בהידור מצוה ממשלו הוא שאינו נפרע לו בחיו כדאמרינן היום לעשותם ולא היום ליטול שכרם. מכאן ואילך - מה שיסוף בהידור יותר על שליש יפרע לו הקב"ה בחיו. הרי מבואר שבזכות קיום מצוות באופן מהודר יותר מהחייב זוכים לשפע ברכה וטובה ואוכלם פירותיהם בעוה"ז, וכך גם לגבי דין עניינו של הפסוק בא על קיום רוח המצוות אף מה שלא נתרש במפורש, על כן נאמר בזה השכר המוחיד של 'למען ייטב לך ולבניך אחריך עד עולם'.

והנה העין זה כתבה תורה כבר בפרשת ואתחנן בפסוק 'וועשית הישר והטוב בעיני ה' (דברים ג'יח). אולם שם הפשט הוא על עצם קיום המצוות ששרשו הוא מצד עשיית הטוב והישר בעיני ה', וכך שכתב הרמב"ן שם, ועל זה באה שם הבטחה של 'למען ייטב לך'. אבל בפסוק כאן נראה שעייר כוונת הכתוב בפשטונו, הוא ציווי לשמעו ולעין במצוות יותר מן המפורש בהם. וגם שם דרשנו חז"ל דבר זה, לעשות לפניים משות הדין ועיין שם ברמב"ן בהמשך דבריו.

שמיעת קיומ מושלים, האזנה לדקדוקים - רוח התורה

אוצר החכמה

ונמצא שיש למדוד מפסוק זה שלוש דרגות של שלימות בקיום המצוות.

א. שקיום המוצה יהיה באופן של שמיעה מדויקת לקיים בדקדוק כפי פרטיה המוצה שנאמרו בתורה.

ב. דרגה שנייה של שמיעה - הינו השמיעה הבאה כתוספת על מה שכותב בתורה מפורש - דהיינו כל הפרטים שלמדו חז"ל מדרשא ודקים להו בסברא, כי השמיעה וההקשבה בדרגה יותר **במה כוללת האזנה גם לצורת האמירה**. וכך שכתב רש"י בפסוק 'זה אונת למצוותיו' - 'תטה אונאים לדקדק בהם' (שמות טו,כו). וגם להקשיב היטב לרמזים ולכל הדברים שניתן להבין מתוך הדברים בחינת מבין דבר מתוך דבר ובחינתתן תן לחכם וייחכם עוד, והינו תושבע"פ.

ג. דרגה שלישית של שמיעה, הוא כאשר שומע גם את ה'בת קול' העולה מתוך כל מצוה ומוצה וגם מתוך כלל עניינם, ותופס ו庫ונה בעצמו את רוח התורה למדוד על כלל הנגתו, שבעל עניין וענין הוא לומד מן התורה כיצד לנוהג. וכענין שאמר דוד המלך בתמニア אף 'אם עדותיך שעשו ענשי עצתי' (תהילים קיט,כד), שבעל דבר הוא מתייעץ עם התורה.

דרשות חז"ל וסבירות לבם

והנה כל דרישות חכמים מונחים בלשון התורה אלא שהם כתובים ברמז ובעמוק הלשון, וצריך למדוד את התורה בדרגהعمוקה של 'שמיעת' ו'האזנה', לחשוף ולגלות את הדינים וההלכות באופן קיום המצוות, ולזה זכו החכמים בגודל חכמתם שפענחו את צפונות התורה, ודרשו על כל קוץ וקוץ תילוי תילוי הלכות, וכענין 'די לחכימא ברמיזא'.

וחלק זה שבתורה התחזק ביותר מאזו עליית עוזרא הסופר שכותב בו - כי עוזרא הכנין לבבו לדרוש את תורה ה' ולושות וללמוד בישראל חוק ומשפט (עוזרא ז). ויקראו בספר בתורת האלוקים מפורש ושומ שכל ייבנו במקרא (נחימה ח,ח). כי בתקופת בית שני התרחב העניין של דרישות חז"ל שהoir ה' עיני חכמי ישראל לראות בתורה גם מה שאינו מפורש בה, אלא מרמז בשונה. [ועיין רש"י זבחים סב. (ד"ה אלא) שבבנין בית שני (בימי עוזרא), דרשו מקרא להוסיף על המזבח עד ששים אמה. ושלמה - בבניין הבית הראשון - לא הבין לדרשו].

אכן יש עוד חלק נשגב בתורה שבעל פה, והינו שחייבי התורה הגיעו לדרגת 'דעת תורה', בבחינת 'תורה דיליה', וכבר מסוגלים ברוחב ליבם לעמוד על אמיתת סברת התורה ולקבוע הלכות, ורוח ה' זורח בקרובם להוראות מדעתם הוראות בתורה. והם כל ההלכות שיסודות בסברות חז"ל כגון 'אין ביריה-יש ביריה', 'אין בילה-יש בילה', 'יאוש שלא מדעת هو יאוש או לא הו יאוש'. שלא למדדו זאת מדרשא או רמז כי אם מסברת

לבם, שאחרי שהחכימו בחכמת התורה הגיעו לדרגה שיכולים לקבוע עצמם, וכענין 'tan lecham v'ichcam uvd'.

ועל זה אמרו בגמרה (בבא בתרא יב) מיום שחרב בית המקדש אע"פ שניטלה נבואה מן הנביאים מן החכמים לא ניטלה. ומבאר הרמב"ן - הכי קאמר אע"פ שניטלה נבואה הנביאים שהוא המראה והחזון, נבואת החכמים שהוא בדרך החכמה לא ניטלה, אלא יודעים האמת ברוח הקודש שבקרבתם.

כלומר שאין דברי החכמים רק הבנה אנושית שלילית וטבעית בתורת ה', אלא זו נביעה של רוח הקודש המשכילה אותם לגלות מצפונים ודברים חדשים עמוק חכמת ה'. וכשם שבדור הנבואה ממשה ריבינו ואילך היה מקור התורה נתן לישראל באפיק הנבואה, כך לאחר שנסתם מקור הנבואה ממשך זרם אור גילוי התורה באפיק החכמה, אשר הוא רוח הקודש שבקרבתם של חכמי התורה.

וכדאיתא בטור - 'אשר נתן לנו תורה אמת, וחיה עולם נטע בתוכנו' - פירוש 'תורת אמת' היא תורה שבכתב, 'וחיה עולם נטע בתוכנו' היא תורה שבע'פ דכתיב (קהלת יב) 'דברי חכמים כדרבונות וכמסמורות נטוועים' (טור אורח חיים סימן קלט).

ודבר נפלא זה התחזק והתרחב במיוחד בתקופת התנאים והאמוראים, כדאיתא בחז"ל - דברים שלא נגלו ממשה נגלו לרבי עקיבא וחבריו, 'יכול יקר ראתה עינוך' (איוב כח) זה רבי עקיבא וחבריו (במדב"ר יט-ד). ובגמרה - משמת רבי עקיבא בטל זרועי תורה ונסתתמו מעינות החכמה וברש"י - זרועי תורה - עומק סברא וכו' (סוטה מט). ובפירוש 'ארזי הלבנון' (על עשרה הרוגי מלכות) - רבי עקיבא עוקר הרים וטווחנן זו בזו בסבירה.

ושלימות הדבר יהיה ביוםת המשיח שכתו בו 'ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. והריחו ביראת ה' ואמרו חז"ל - 'מורה ודאין' (סנהדרין צג:) כלומר שידון לפי הרגשת וריח הדברים. וכתיב' 'זאת הברית אשר אכרות את בית ישראל אחרי הימים בהם נאום ה', נתתי את תורה בקרבתם ועל לכם אכתבה'. במהרה בימינו אמן.

ענף ב - דרכי הדרש

פשותו של מקרא ודרשות חז"ל

'לכך אני אומר יתיישב המקרא על פשוטו בדבר דבר על אופניו, והדרש תדרש, שנאמר הלא כל דבריakash נאום ה' וכפטיש יפוץ סלע מתחלק לכמה ניצוצות' (לשונו הזוהר של רשי' שמות וט).

דברי רשי' אלו הם נר לרגלינו, בובונו לפרש ולברר ענייני הדרשות בדברי חז"ל, אשר לעיתים הם נראים לנו לפום ריהם כמדרשה פלייה סתום וחתום. וכן לעיתים קרובות נראהין לנו הדרשות כמו שאין עולות בקנה אחד עם מה שנ��וט בידינו כפשוטו של מקרא.